

henledes paa, at der ikke er fket nogen væsentlig Forhøielse paa denne Post, siden Kontorholbsloven af 2den Juli 1870. blev given. Selv i 1870 blev dette Kontorhold ikke forhøiet for Kjøbenhavn's Vedkommende. Der findes i Rigsdagstidenden for 1869—70 Tillæg A Sp. 1175—1202 en Beretning om, at det daværende Kontorhold var ifølge de bestaaende Love beregnet til 20,900 Rd. for Kjøbenhavn, de virkelige Udgifter vare løbne op til 24,119 Rd. Der foreslaa den Gang et Forslag fra Regjeringen, hvorefter Kontorholdet for Kjøbenhavn skulde bevilges med 22,300 Rd., og at der desuden skulde bevilges for Oppebørslen af Afgifter for Kommunen 2,300 Rd., i Alt 24,600 Rd. Der blev imidlertid kun bevilget 21,000 Rd. ved dette fornævnte Lovforslag. Naar nu en Revision af Kontorholbsloven forestaar, er det af overordentlig Bigtighed ikke alene for Lovvæsenet, at det bliver tilbørlig lønnet, men jeg tror ogsaa, at det er vigtigt for Omsættings- og Handelsforholdene her, at der er tilstrækkelig Personale paa Toldkontorerne, for at Expeditionerne ikke skulle trække i Langdrag. Det er jo ganske naturligt, at naar Toldindtægterne ere stegne saa betydeligt — de ere gaaede frem fra 3—4 Millioner ved Kjøbenhavn's Toldsted til 5½ Million — saa er Expeditionernes Antal ogsaa meget betydeligt forøget. Expeditionernes Antal er endog saa voget i større Grad end Toldindtægterne, thi den store Mængde Dampskibe og den store Lethed, der er ved Befordringen af Gods paa Jernbanerne, gjør, at det deles i mange mindre Dele, saaledes at Expeditionernes Antal er voget vistnok til over det Dobbelte. Jeg tror ikke, at man vil faae Leilighed til ved den Lov, vi senere komme til at behandle, nemlig Loven om Lønnings-tillæg for Embedsmændene, at skaffe nogle af de Mænd, der ere ansatte der paa Kontoret en større Indtægt, da de jo ikke ere egenlige Embedsmænd, men arbejde under Kontorchefens Ansvar. Derimod vil jeg tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at det vistnok vil være ønskeligt, at en Del af de Mænd, der nu lønnes af Kontorholbsgodtgjærelser, maatte blive virkelige Embedsmænd. Der er mange af disse Folk, der opkræve meget betydelige Summer; det fter ganske vist under Kontorchefens Ansvar, men alligevel tror jeg, at navnlig de ældre Fuldmægtige paa Kontoret helst maatte være selvstændige Mænd, fordi de komme paa en saadan Maade i Berøring med mange Forhold, at det vilde være meget ønskeligt saavel for Publikum som for dem selv. Jeg kunde meget ønske, om man, naar vi komme til at forhandle Lønningsloven, og der i det Hele stilles Endringsforslag til den, kunde indbrage Noget derunder, som kunde komme disse Mænd til Gode. Det veed jeg imidlertid ikke, om jeg vil faae Leilighed til, og derfor har jeg ikke villet unblade her, da denne Paragraf er under Forhandling, at

henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa det omtalte Forhold.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets § 24:

Til Finantsministeriet bevilges nedenstaaende 1,482,244 Rd. 69 ø.

vedtoges enstemmig med 47 Stemmer.

Derpåst fattes under Forhandling § 25 med det dertil stillede Endringsforslag.

Udvalg: Jeg skal henholde mig til, hvad jeg ved 1ste Behandling udtalte om dette Forslag, og indskrænke mig til i saa Ord at imødegaa de to Indvendinger, der ere fremkomne mod det. Den ærede Landsthingsmand for 2den Kreds, som sidder her bagved (Hasle), mente, at det i § 25 opstillede Princip var godkjendt ifjor, idet der da paa Finantsloven blev bevilget en Forhøielse af Medhjælpssummerne, som anvendes til at lønne Bistand til Ministerierne. Det kan jeg ikke erkjende, og det ærede Medlem vil jo indrømme mig, at der er betydelig Forskel mellem Forhøielsen af Medhjælpssummerne, hvoraf Bestillingsmændene lønnes, som staa i løsere Forhold til Staten, og Lønninger til Embedsmænd, som ere bestemte ved Lov; men jeg vil gaa saa vidt i min Indrømmelse, at jeg vil sige, at dersom der var Sikkerhed for, at Spørgsmaalet om dette Lønningsstillæg ikke atter vilde fremkomme, dersom der var indtraadt Misværet eller pludselig Dyrtd, som havde foranlediget det, vilde jeg ikke lægge stor Vægt paa, om det afgjordes gennem Finantsloven eller ikke; men man maa dog indrømme, at denne Dyrtd eller Pengenes sunkne Værdi efter al Rimelighed vil holde sig i længere Tid, maaské endog saa for bestandig. Der er altsaa den største Sandsynlighed for, at et Lønningsstillæg ogsaa i de følgende Aar vil blive nødvendigt, og derfor anser jeg det ogsaa for nødvendigt, at det bevilges ved særlig Lov og ikke paa Finantsloven. Den første Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen) mente, at vort Forslag var noget søgt. Det kan jeg ikke indrømme ham; thi dersom vi søgte Punkter i Finantsloven, som vi kunde gjøre til Gjenstand for Rettelse, saa havde vi 6—7 Stykker, om hvilke der er megen stor Meningsforskjellighed i Folkethinget, og som Regjeringen gjerne havde set rettebe. Idet vi forbigaa alle dem og kun tage det ene, som efter min Mening fra Folkethingets Standpunkt synes at være det uskyldigste af dem, idet det kun gjælder formel Rettelse, holde vi os ikke blot indenfor det Omraade, hvorpaa Landstinget atter har bestræbt sig for at holde sig, kun at rette formelle Ting paa Finantsloven, naar Regjeringen ikke forlangte An-